

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תמד
ערב שבת קודש פ' תצוה,
יו"ד אדר ראשון ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו גינזבורג

* * *

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר - שושן פורים קטן ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

לשנת ברכה והצלחה בכל מכל כל

והעיקר התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח ממ"ש נאו!

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

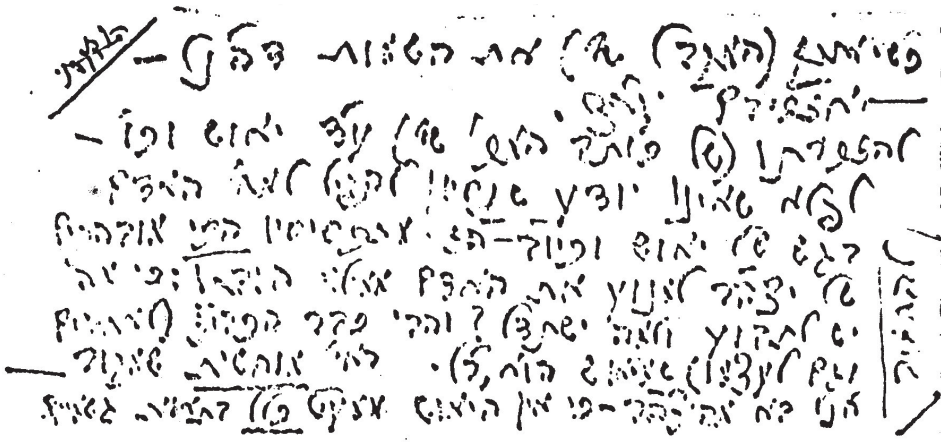
ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים

לפנינו צילום נדיר ומיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

פענוח הכתי"ק:

כשיעתיק (המקבל שי) את השמות דהנ"ל - אזכירם עה"צ.

להזכרתו (של כותב המכ' שי) ע"ד יאוש וכו' - לפלא שאינו יודע שנסיון הפיל למח' האדם רגש של יאוש וכיו"ב - ה"ז מתכסיסיו הכי מובהקים של יצה"ר למנוע את האדם ממילוי חובתו(?): כי מה יש לתבוע ולמה ישתדל? והרי כבר הכריז (לאחרים וגם לעצמו) שמיואש הוא, ר"ל.

ראי' מוחשית שמקור הנ"ל בא מהיצה"ר - כי אין היאוש ממעט כלל בתאוות גשמיים.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

ב"ה

3 דבר מלכות

מזה עצמו איז ער אינגאצן צוטרייסלט, כתי"ת / קטעים מקונטרס פורים קמן ה'תשנ"ב

6 זמן הגאולה

הבחירות כבר היו... כעת צריך לעשות! / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

מענה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים / הוראות למעשה בפועל

14 ניצוצות של משיח

בכחו לפעול ביאת משיח עתה ב-770 איסטערן פארקוויי! / פתגמים בעניני גאולה

15 כתב יד קודש

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים / צילום נדיר ממענה כ"ק אד"ש מה"ם

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

בכחו לפעול ביאת משיח ב-770 איסטערן פארקוויי!

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה' ניצב עליו" – צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא – "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז – לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי!! – כן הוא פס"ד הרמב"ם!

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח

הכרח השעה מחייב, שכאו"א מישראל, מקטן ועד גדול, "יחשוב" אודות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וב"מקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" – שע"י המחשבה בעניני הגאולה, ה"ז גופא פועל שירגיש ענין הגאולה, ומביא שיעשה כל התלוי בו, הן בעצמו, והן להשפיע על זולתו, להמשיך את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ומובן ג"כ, שאי אפשר לצאת י"ח עם מחשבה טובה לחוד, אלא צ"ל גם הדיבור אודות ביאת המשיח – דנוסף על הדיבור והבקשה על ביאת המשיח ג' פעמים בכל יום בעת התפלה (בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"), הנה גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה, צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח.

(משיחת ט"ז אדר, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כו

ע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה" – מובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו, מאחר שהנהגת כל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" מתנהלת ע"פ ההחלטות ד"שושן הבירה". וכפי שהוא לעיל פס"ד הרמב"ם שכאו"א מישראל יכול להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום תשועה והצלה לכל העולם כולו, זאת אומרת: מבלי הבט על מעמדו ומצבו ברגע שלפנ"ז, וללא עשיית החשבונות ד"מי אני ומה אני" כו' – ביכלתו להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו!

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מזה עצמו איז ער אינגאצן צוטרייסלט, כתית

ב' קטעים מתוך קונטרס פורים קטן ה'תשנ"ב – מאמר ד"ה ואתה תצוה גו'

[.] מבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר (במאמרו הידוע ד"ה וקבל היהודים ש נאמר בפורים קטן תרפ"ז²), דציווי (תצוה) הוא צוותא ותיבור³. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל, ש משה הוא מקשר ומחבר את בני ישראל עם אוא"ס⁴. וע"י ש משה משפיע לישראל (שמקשר אותם עם אוא"ס), עי"ז נעשה יתרון והוספה במשה. [דמשה וישראל הם דוגמת ראש ורגל, כמ"ש⁵ שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, דכל ישראל הם הרגלים דמשה, ומשה הוא הראש שלהם. וכמו שבאדם הרגלים מוליכים את הראש למקום שהראש מצד עצמו אינו יכול להגיע לשם, כמו"כ הוא במשה וישראל, שע"י ישראל (הרגלים דמשה) מיתוסף עילוי במשה. דזהו מ"ש שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, שע"י רגלי העם נמשך הגילוי דאנכי בקרבו של משה⁶]. וזהו ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית גו', דע"י ש משה יצוה ויקשר את בני ישראל עם אוא"ס, עי"ז יביאו בני ישראל שמן זית למשה (ויקחו אליך), שיוסיפו תוספות אור במשה.

ולבאר זה, מקדים בהמאמר⁷ ש משה רבינו נקרא רעיא מהימנא, דשני פירושים בזה. שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זן ומפרנס את ישראל בענין אמונה. דהאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, ש ישראל הם מאמינים בני מאמינים⁸, אפשר שתהי' בבחינת מקיף, וזה ש משה רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהי' בפנימיות. וזהו מ"ש בזהר⁹ הריא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מני' על ידך (ע"י משה), דזה ש משה זן ומפרנס את האמונה הוא שממשיך אותה בפנימיות. וממשיך בהמאמר, דזה ש משה הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור¹⁰, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מתוקים את האמונה דישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהי' בפנימיות. וכמו מרדכי¹¹, שהי' האתפשטותא דמשה שבדורו, כמאוז"ל¹² שמרדכי בדורו כמשה בדורו, שגם בזמן גזירת המן, שלימוד התורה וקיום

1) השייכות דהביאור בואתה תצוה גו' לוקבל היהודים גו' – ראה לקמן [קונטרס פורים קטן תשנ"ב] ס"ט ואילך.
2) נדפס ב"התמים" חוברת 1 לו, א [שלו, ג] ואילך. סה"מ תרפ"ז ע' קי ואילך. ה'תשי"א ע' 180 ואילך. – ראה שם ס"ד.
3) כ"ה גם בתו"א פרשתנו פ"ב, א (ע"פ ואתה תצוה). ובכ"מ. וראה בהנסמן בטה"מ מלוקט ח"ג ע' עב הערה 55.
4) כ"ה בסד"ה ואתה תצוה עטר"ת (סה"מ עטר"ת ע' רנו). ובכ"מ. ובד"ה הגיל תרפ"ז ס"ד בתחלתו (ועד"ו רסט"ו) "תקשר את בני ישראל" ואינו מוסיף "עם אוא"ס". ויש לומר,

דבהמאמר מפרש ש משה מקשר את בני ישראל עצמם, כדלקמן.
5) בהעלותך יא, כא.
6) ראה בכ"ז בד"ה הגיל תרפ"ז ס"ה.
7) סעיף ד.
8) שבת צו, א.
9) ח"ג רכה, ב.
10) תקי"ז תס"ט (קיב, ב. קיד, א).
11) ראה בד"ה הגיל תרפ"ז ס"ג וסט"ו.
12) אסתר"ר פ"ו, ב.

המצוות אז ה' קשור עם מס"נ, הקהיל קהילות רבים לחזק את אמונתם של ישראל בהוי' ולעמוד חזק בלימוד התורה וקיום המצוות. ולאחרי שמבאר בארוכה שמשו ואתפשוטותא דילי' שבכל דרא מחזקים את האמונה דישאל, מבאר¹³ דיוק לשון הכתוב שמן גו' כתית למאור (למאור ולא להאיר), שבזמן הגלות, שכאו"א הוא נשבר ונדכא, כתית, עי"ז מגיעים למאור (העצם) שממנו נמצא האור.

[.] והנה ידוע שהמס"נ בפועל על תומ"צ של כל ישראל היתה בפורים (בזמן גזירת המן). שהמס"נ דחנוכה (בזמן גזירת יון) היתה (בעיקר) במתתיהו ובניו, והמס"נ בזמן גזירת המן היתה בכל ישראל. ועפ"ז יש לבאר מה שמובא בהמאמר¹⁴ ממדרש¹² שמרדכי ה' שקול בדורו כמשה בדורו, דהגם שאתפשוטותא דמשה הוא בכל דור מ"מ איתא במדרש שמרדכי (דוקא) ה' שקול בדורו כמשה בדורו. ויש לומר, שמהמעלות דמרדכי היהודי הוא שהוא ה' הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל ישראל שבדורו. בדוגמת משה רעיא מהימנא שהמשיך דעת לכל ישראל שבדורו, כמובן גם מזה שדורו של משה (כל אנשי דורו) נק' דור דעה¹⁵. [אלא שבמשה ה' גילוי ענין זה (שהוא רעיא מהימנא דכל ישראל) ע"י שהמשיך דעת לכל אנשי דורו, ובמרדכי ה' גילוי ענין זה ע"י שגילה כח המס"נ שבכל אנשי דורו]. ויש לומר, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו ה' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

והנה [.] בנוגע כתית למאור, שע"י הענין דכתית שבזמן הגלות מגיעים להמאור, ושני ענינים בזה. כשישראל נמצאים במצב של כתית מצד זה שישנם גזירות על קיום התומ"צ (כמו שהי' בזמן אמירת המאמר), ועי"ז מגיעים להמאור ע"י המס"נ שלהם. ועוד ענין בכתית למאור, שגם כשישראל נמצאים במצב של הרחבה, הרחבה בגשמיות וגם הרחבה ברוחניות, אלא שהם נמצאים בגלות¹⁷ [וע"ד המצב שהי' לאחרי הנס דפורים, שליהודים היתה אורה ושמהה וששון ויקר¹⁸, בפשטות וגם ברוחניות¹⁹ [ויתירה מזה שגם בית המן ניתן לאסתר²⁰, שהי' אז גם המעלה דאתהפכא], אלא שאכתי עבדי דאחשורוש אנן²¹], הם שבורים ונדכאים (כתית) מזה שהם בגלות. וע"י הכתית דישאל מזה שנמצאים בגלות, מגיעים להמאור.

והענין הוא, דזה שישאל שבורים מזה שהם בגלות (גם כשיש להם הרחבה בגשמיות וברוחניות), הוא, כי רצונו האמיתי של כל אחד מישראל הוא שיהי' גילוי אלוקות, ועד שזה (גילוי אלוקות) נוגע לעצם מציאותו, ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גילוי אלוקות כמו שהי' בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שארזי²² כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו ה"ז כאילו נחרב בימיו], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרסיילט, כתית.

וגם כשהוא בדרגא נעלית ביותר שמאיר אצלו גילוי אלוקות בדוגמת הגילוי שהי' בזמן

(13) בד"ה הנ"ל תרפ"ז סט"ו.
 (14) סעף ג.
 (15) ראה ויקר"ר פ"ט, א. במדבר"ר פ"ט, ג. וש"נ.
 (16) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ו) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חברו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ו ע' 283. וש"נ).

(17) להעיר, דבפנים המאמר (סט"ו) מובא (רק) "זמן הגלות", ובה"קיצור" - "זמן הגלות והגזירה".
 (18) אסתר ה, טז.
 (19) ראה מגילה טז, ב.
 (20) אסתר ה, א.
 (21) מגילה יד, א.
 (22) ראה ירושלמי יומא פ"א ה"א (ד, ב). מדרש תהלים עה"פ קלו, ז.

ובפרטיות יותר:

מעשה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים וטף.

דהנה, ישנם ענינים שלגביהם צ"ל לאחרי גיל בר-מצוה, בענינים אחרים צ"ל מעל גיל עשרים (ולדוגמא - מחצית השקל, כמפורש בכתוב³. . "מבן עשרים שנה ומעלה"), ועד"ז ישנם ענינים השייכים דוקא ל"בן ארבעים לבניה"⁴ (דהיינו, להיות פוסק דינים), ו"בן חמישים", "בן שישים" או "בן שבעים" וכו' וכו' -

אבל, לאידך גיסא, ישנם דברים כאלו ששייכים לכאו"א ממש, אנשים נשים וטף. ובנדו"ד . . פסק-דין הרמב"ם הנ"ל נוגע לכאו"א ממש;

וגם אם עד עתה ה' אפשר לצאת ידי חובה בלימוד ההלכה בלבד, הנה לפי מהלך העולם כעת יש לשוב וללמוד את ההלכה, לימוד בשטורעם הכי גדול, עד שיהא לימוד המביא לידי מעשה - "מעשה אחד" שיביא "ישועה והצלה לעולם!"

לאחר שעבר כבר גם הקץ שנאמר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכבר אין מי שביכלתו לחשב קיצין - ויתירה מזו, אין צורך בחישוב קיצין, "גענוג חשבונות", ו"כלו כל הקיצין" בפשטות - צ"ל קיום ההלכה בפועל!

. . ו"המעשה הוא העיקר" (ולא הדיבור בענין פלוני או בענין פלוני) - מעשה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ורואים במוחש שזהו הזמן הכי מוכשר והזמן הכי אחרון להביא את הגאולה ע"י "מעשה אחד".

וע"י עשיית "מעשה אחד" ועוד "מעשה אחד" כו', עד למעשים רבים, הנה, לכל לראש מקיים מצות מלכו של עולם, וזוכה לחלקו בעוה"ז ולחלקו בעוה"ב, ועד שע"י המצוה, לשון "צוותא וחבור", זוכה להתחבר בעצומה ית'.

וסוף סוף יזכהו הקב"ה למצוא את אותו מעשה, דיבור או מחשבה שע"י יביא "ישועה והצלה לו ולכל העולם כולו", ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

(קטעים משיחת פורים ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(4) אבות פ"ה מכ"ב.

(3) תשא ל, יד.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדרת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מעטת ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת ויתר עוז, עד שהענין יגיע לידיעתו של כאו"א מישראל, אשר ע"י מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם!¹

ולהוסיף ולהדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובזה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום ה' יכול לצאת י"ח בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פירסם "קץ" וכו',² כנ"ל) – הנה לאחר שמאז כבר עברו עשרות שנים, הרי זה דבר ברור שהדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כאו"א מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי!

ועפ"ז מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבזה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכאו"א אנשים נשים וטף וכולם יחד (ובל' המגילה "ביום אחד") באופן ד"קהל גדול" לשון יחיד.

וזהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמובן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואעפ"כ עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמעטת הפעולה בזירוז הגאולה נעשתה ענינים הפרטי של כל אחד ואחת!

ויש לעורר אשר לגודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מישראל יזכירו ויעוררו: הקשיבו יהודים!

הוספת מעשה אחד ע"י כאו"א מכם – ובפרט ע"י שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלימה.

ובהוספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא, [ונפק"מ להלכה, בהלכות שבת וכמובא גם (ברמז) בפרש"י בנוגע למעשה בראשית (ובאריכות יותר – במדרש) בענין "יוכל אלקים ביום השביעי"].

כאמור לעיל, זהו הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביגיעה, ביאור מספיק לקושיא הגדולה הנ"ל: "היתכן?! ו"עד מת"?!..."

(2) "הקריאה והקדושה" דשנת תש"ב-תש"ג.

(1) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

הבית²³, מ"מ, מזה שבכללות העולם אין מאיר הגילוי, מוכח, שגם הגילוי שמאיר אצלו הוא גילוי מוגבל. דכשמאיר גילוי או"א"ס הבל"ג הגילוי הוא בכל מקום, וכשישנו מקום אחד (אפילו פינה נידחת) שאין מאיר שם גילוי אלוקות, הוא מפני שהגילוי (גם בהמקום שהוא מאיר) הוא גילוי מוגבל. [וזהו מה שמובא במאמר אדמו"ר הזקן²⁴ דאיתא בתיקונים²⁵ שאפילו אם ה' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו ה' בא משיח, כי ע"י תשובה שלימה ממשיכים גילוי או"א"ס הבל"ג, וגילוי זה הוא בכל מקום]. ומזה שאין מאיר אצלו גילוי עצמות או"א"ס, הוא נשבר ונדכא, כתיבת. [וע"ד הידוע שחולה בגימטריא מ"ט, שגם כשמשיג מ"ט שערי בינה אלא שחסר לו שער הנו"ן, הוא חולה²⁶].

וידוע מ"ש הצ"צ²⁷ שהי' נשמע ממורינו ורבינו נ"ע (אדמו"ר הזקן) איך וועל זע גאר ניסט איך וויל ניט דאין ג"ע איך וויל ניט דאין עוה"ב כו' איך וויל מער ניט אז דיך אליין. וע"י שהי' נשמע לשון זה מאדמו"ר הזקן [דפירוש ה' נשמע הוא שזה ה' לא רק בזמנים מיוחדים אלא שזה ה' דבר הרגיל], ובפרט לאחרי שנתפרסם זה ע"י הצ"צ, ניתן הכח לכאו"א מישראל שעיקר רצונו יהי' גילוי העצמות, ועד כדי כך, שכשאין מאיר גילוי זה, ומכש"כ בזמן הגלות שאין מאיר אפילו הגילוי (גילוי אור) שהי' בזמן הבית, הוא במצב דכתית, ומבקש ג' פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, שאז יהי' גילוי אלוקות ועד לגילוי העצמות.

וזהו כתיבת למאור, שע"י הענין דכתית מזה שנמצאים בגלות מגיעים להמאור, כי זה שהרצון דכל אחד מישראל הוא גילוי אלוקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שלכן הוא נשבר ונדכא (כתיבת) מזה שבזמן הגלות לא יש גילוי אלוקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שבנשמה, שהתקשרותה באלוקות היא התקשרות עצמית.

(23) להעיר מהידוע ש"לפניי רשבי" לא נחרב הבית כלל" (פלה הרמון שמות ע' ז בשם אדה"ז).
 (24) מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג.
 (25) כ"ה במאמרי אדה"ז הקצרים שם. וראה זהר חדש ס"פ נח (כג, ד): דאי יחזרון בתשובה רישי כנישתא או חדא כנישתא

יתכנש כל גלותא.
 (26) טעהמ"צ להאריו"ל פ' וירא. לקו"ת ברכה צו, ב. המשך וככה תרל"ז פס"ג (ע' צט).
 (27) הובא בשרש מצות התפלה להצ"צ פ"מ (קלה, טע"א).

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברנדיא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

הבחירות כבר היו... כעת צריך לעשות!

"ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל" (פרשתנו כח, א)

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ממנו שיהי' בבחי' "הוי' הוא נחלתו"¹, כאשר "ידע אינש בנפשי" את מעמדו ומצבו, הוא מכיר את מהותו העצמי ואת הדרגא שבה אוחז, ובמילא טוען שאינו שייך לענין הכהונה.

והמענה ע"כ [בדברי הקב"ה למשה רבינו בפרשתנו:]: - "ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל":

אין זה קשור כלל לדרגות נעלות², אלא כיון ש"אתפשטותי דמשה (ש) בכל דרא"³ - משה שבדורך - בחר בך לעמוד ולשרת⁴, לא נוגע כלל מה שאינך שייך לענין הבגדים ו"לכבוד ולתפארת"⁵. זו דרגא נעלית ועלי' תחשוב מחר, אבל **עכשיו** זה לא נוגע לך.

מה שנוגע הוא: היות שהגיע לאזניך הידיעה ש"הקרב אליך", כלומר, הרבי בחר בך וקירב אותך "מתוך בני ישראל", אזי אם לרבי התאים לדבר איתך מס' מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון.

ומה שזו טירחא עבורך - תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר; הרבי מוסר את נפשו ומנתק את עצמו ("רייסט זיך אָפּ") מעבודת ה' שלו - בדיוק כפי שהי' אצל אדמו"ר הזקן - כדי לדבר עמך, וא"כ מותר לך להניח עצמך בצד ("זיך אַוועקלייגן") ולהטריח את עצמך - לא לישון ולחלום חלומות, אלא **לעשות** משהו.

הנך מבבל לעצמך ("פאַרדרייט זיך") את הראש, מבבל לשני, ולאחמ"כ אתה בא לתבוע מהקב"ה מדוע אין לך את כל צרכיך!...

כיצד אתה תובע ממנו זאת בה-בשעה שאתה אשם בכך. וכפי שאדמו"ר המהר"ש אומר

(* לכללות השיחה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 170 ואילך.
(1) פ' שופטים יח, ב. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג.

(2) נתבאר קודם לכן בהשיחה ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א ע' 368 ס"ה ואילך) בענין מה שהקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך", שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה ולענין ד"לכבוד ולתפארת", אלא **לעצם** ענין הכהונה

(3) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.

(4) ע"פ שופטים שם ה. וראה רמב"ם שם.

(5) פרשתנו כח, ב.

ומיד ממש (שניהם - במ"ם, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה - "טרם יקראו ואני אענה" - יהי' הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!
(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

גם השוטה הכי גדול מבין שהוא לא יתפוס מקום

כתוב בגמ' שעלינו להודות לאבותינו ע"כ שהם אינם בחיים, כיון שאם היו בחיים לא היתה לנו שום תפיסת מקום.

כאשר משיח יבוא ותהי' תחיית המתים, יקומו האבות, התנאים והאמוראים, ומה שנוגע לנו בפרט - אבותינו רבותינו הק', ובודאי מבין כאו"א, אפילו השוטה שבשוטים הגדול ביותר, שלא תהי' לו תפיסת מקום כלל. ולכן, צריכים לנצל ("אריינכאפן") את הזמן המועט שנשאר בכדי לבצע את העבודה, שמצד כמה סיבות הטילו עלינו, והיא - גילוי תורת החסידות בזמן של חושך כפול ומכופל. וכפי שדובר קודם שכאשר פועלים ובטלים לשליחות - היא הופכת להיות כל מציאותו, ומשנה את מעמדו ומצבו.

כאשר פלוני בן פלוני מביא לידי פועל את העבודה שעשו משה רבינו, הבעש"ט, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן והנשיאים שאחריו, העבודה להאיר לא רק את הגליא שבנפש ע"י הגליא דתורה, אלא גם את הסתים שבנפש ע"י הסתים דתורה - [דהגם שדורנו דור יתום ואין לנו שייכות לעבודה זו, בכל זאת, מצד חסד חנם זיכו אותנו שאנחנו נשלים את העבודה - והגם שבעצם זו עבודה קטנה, אעפ"כ] אין המצוה נקראת אלא על שם גומרה - הוא לוקח את השכר מכולם.

במלאכת שבת הדין הוא, שהמכה בפטיש, הגם שאינו עושה מאומה, שהרי כל המלאכה נעשתה כבר והוא רק מכה בפטיש, אעפ"כ, זוהי מלאכה חשובה ככל המלאכות. וכך גם בענין הנ"ל: כאשר יקיימו בפועל את המלאכה שהתחיל משה רבינו ולא גמר, הבעש"ט והמגיד, אדמו"ר הזקן והבאים אחריו - ולא סיימו, והוא יהי' זה שייסיים את המלאכה וימשיך את עיקר השכינה בתחתונים ע"י התגלות תורת החסידות, שזוהי המשכת השכינה למטה - כוונת כל ההשתלשלות - אזי הגם שהוא רק מכה בפטיש, מכל מקום זוהי מלאכה ואין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.

ולכן, עלינו לדעת מה שנתנו לנו - את גודל הזכות בכך שביכולתנו, ע"י תנועה א' קלה, להביא לידי פועל את כל מה שהדורות הקודמים התחילו; כי הרי את כל הענינים העיקריים פעלו כבר קודם, כך שאיננו זקוקים ליגיעה רבה - בתנועה אחת קלה שלנו, אנו מרוויחים את כל מה שעשו פעם ע"י יגיעה רבה, כיון שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה.
(תרגום חפשי משיחת פורים ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

הבית הגדול של הנשיא הגדול

והנה "אחשורוש" הוא מלשון "שחר" (השחיר את פניהם של ישראל), דזה קאי על כללות זמן הגלות, שבנ"י הרי הם "מפוזר ומפורד בין העמים". אבל על זה אומרים: "אל תראוני שאני שחרחרת ששזפנתי השמש". כי כל ענין השחרות (החושך) נעשה ע"י הקב"ה – שמש ומגן הוי' אלקים, והכוונה בזה, שבנ"י ע"י עבודתם להיותם "עם אחד", ימשיכו ויגלו בחי' אחד בעולם, כך שמגלים את האלקות שבשחרות זו, עד שמהפכים את החושך לאור. ולא נשאר שום שחרות בעולם, רק בחי' "שחרות" שבתורה – הקושיות שבתורה, אך דוקא עי"ז נעשה שלימות ההשגה בתורה, עד שמהקושיות באים לברור הענין בשלימות. עד להתירוץ על הקושיא העיקרית – "עד מתי!?! בגאולה האמיתית והשלימה, ו"טרם יקראו ואני אענה",

ובפרט שיש בזה כח הציבור. ובבית זה שהוא הבית הגדול (שמגדלין בו תורה וכו') של הנשיא הגדול – נשיא דורנו, שבשושן הבירה.

ומבית זה הולכים, עם ענני שמיא, לעיר הבירה בירושלים. ושם יורד ומתגלה ביהמ"ק השלישי (שנכלל בהציווי כללי דועשו לי מקדש), ואולי י"ל, שלאמיתו של דבר אין זו ירידה ח"ו עבור ביהמ"ק של מעלה, כ"א בדוגמת התהוות כל העולמות עד לעוה"ז התחתון, דאף שהם ירידה מאור פניו ית', הרי דוקא עי"ז עוה"ז התחתון נעשית העל' הכי גדולה.

ושם מקריבים את הקרבן תמיד של יום זה, ו"על כל קרבן תקריב מלח", שכל עניני עבודת ה' הם מלוחים כו' ("געזאלצן"), שע"ז נעשה קיום נצחי בכל דברים אלו, וכולל גם מלח מל' החלמה (כמ"ש בחזק'י שביקש הקב"ה לעשותו משיח), בריאות, שכ"ז הוא מתוך בריאות ושמחה ("געזונטערהייט און פריילעכערהייט"), ותיכף ומיד ממש.

. . ויש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל)המ"ם (ד)מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו' . . והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה עי"ז מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), עי"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו,

והולכים כולנו לארץ הקודש, ולביהמ"ק השלישי, ומקריבים את הקרבנות המבוארים בפרשתנו ויקרא, והמשכו בפ' צו, שמתחיל "צו": "אין צו אלא לשון זירוז . . במקום שיש חסרון כיס", שמתוך זריזות גדולה מוציאים ומגלים את הגאולה שמונחת בכיס, כפתגם הידוע שלכל יהודי ניתן המפתח לפתוח את הקופסא הסתומה, ולהוציא ממנה כל הענינים. ונמשכים לכל א' מישראל כל הענינים, בבני חיי ומזוני ריחוי, מזון רוחני ומזון גשמי וכו' (עד שהנשמה ניזונית מן הגוף), מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה (וגם – הגדושה). והעיקר – שכל הנ"ל יהי' במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ם) . . ותיכף

בהמשך מים רבים בתחלתו⁶ עה"פ⁷ "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", ש"אולת אדם תסלף דרכו" – האדם עצמו גורם לזה, ואח"כ "ועל ה' יזעף לבו" – בא בטענות להקב"ה... הרי אתה מרמה את עצמך! וכידוע אמרתו של אדמו"ר המהר"ש שאת הקב"ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא"כ את מי מרמים – את עצמו, ומה ה"קונץ" לרמות טפשו!?

למדת בתומכי תמימים – נז... תעשה משהו ("טו עפעס"), "נרות להאיר"⁸!...

היכן הפירות? אתה רוצה שילכו לאיבוד ח"ו? האם בשביל זה חינוכו והשקיעו בך ("געהאדעוועט") שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתבלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי שתחשוב בה "באָבע-מעשיות"?

העיקר שאתה יושב בברוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיץ ("דזשוס") וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...

ב. טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל זר אשר בקרבך⁹, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות?

והמענה ע"כ הוא – "ואתה הקרב אליך":

הרבי – הנשיא בחר בך, ולכן לא נוגעים כאן הדרגות שבהם אתה אוהב; אע"פ שהשני מתנהג בדיוק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובעים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"ואתה הקרב אליך", ו"לפום גמלא שיחנא"¹⁰.

משא"כ אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך בריה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם.

ג. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן"¹¹:

הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפי' הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דורכגעטראָטן") את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה צריך זה רק לעשות!

באם היו תובעים ממנו להתחיל עכשיו בבניית המשכן, הי' יכול לומר שזה לא בכוח ויכולתו; אך כעת עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן", המשכן עומד מוכן ("שיון פארטיק") וישנו כבר ה"ושכנתי בתוכם"¹² – "בתוך כל אחד ואחד"¹³, בתוך הלב של כאו"א, ועליך מוטל רק להסיר מעצמך את ההעלם והסתור ולפתוח את לבך.

בזה בלבד שאינו עושה את ההיפך – אין הוא יוצא ידי-חובה, שהרי לא די ב"סור מרע"¹⁴ ומוכרח להיות גם "עשה טוב"¹⁴. סור מרע הי' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע

6) סה"מ "תורת שמואל" תרל"ו ע' ב.

7) משלי יט, ג.

8) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ס"ה תש"ב ס"ע 141 ואילך.

9) ראה שבת קה, ב – עה"פ (תהלים פ, י) לא יהי' בך גו.

10) כתובות סז, א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 606 ובהנסמן שם.

11) רש"י שם פרשתנו – על "ואתה הקרב אליך".

12) תרומה כה, ח.

13) ראה לקו"ש ח"ג ע' 906 ס"ה ואילך ובהע' 33.

14) ל' הכתוב תהלים לז, כז.

בלבד לא היו זקוקים לזה, אלא הכוונה בבריאת העולמות שיהי' "עשה טוב".

וידוע פירוש רבותינו נשיאינו בזה¹⁵, ש"עשה" הוא מלשון כפי', דהיינו, שצריכים לכפות על עצמו את העשי' גם כשיאינו רוצה, היות וכל זמן שהוא עושה זאת ברצון ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דוקא כאשר כופה על עצמו היפך רצונו – זה נקרא "עשה".

ד. עליך לדעת שהי' ה"ואתה הקרב אליך" . מתוך בני ישראל: "הרבי בחר בך לא מהגוים ח"ו – מהם היתה כבר הבחירה במעמד הר סיני שאז "ובנו בחרת מכל עם ולשון"¹⁶ – אלא "מתוך בני ישראל", ועל-כן עליך להניח את עצמך ("זיך אוועקלייגן") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זהב וכסף, תכלת וארגמן ותולעת שני כו'¹⁷ – אין-הכי-נמי, זה אכן יהי', אך קודם צריך להיות ה"ואתה הקרב אליך"; ולא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואין לו משהו טוב יותר לעשות, אזי עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה... אלא עליו למסור את עצמו לגמרי ("ער זאל זיך אינגאגצן אוועקגעבן").

(משיחת ש"פ תצוה, ח' אד"ר ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

15) מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תשסא. סה"מ. ס"ד.

17) תרל"ז ח"ב ע' רפט. תרע"ח ע' קכא. תרצ"ט ע' 191. ועוד.

16) ברכת אהבת עולם. וראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס למ"ש בפרשתנו שם, ה.

אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ההוראה מכל זה:

עליו לגלות את העצם שבו, ועד"ז לפעול גם על הגלות שיתגלה גם העצם שבה.

אמנם לשם כך נדרש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו"אט אט קומט משיח" – במילא, בענינים נעלים ובענינים של הבנה והשגה שיסמוך על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, ומאחר שמקשר עצמו עם שליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – אזי מקבל גם ממה שיש למשלח;

אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך – שתלך לפעול על יהודי שני! ובנוגע לענינים נעלים – הם ישנם אצל המשלח.

הסדר הוא, שלכל לראש דורשים "נעשה", ורק אח"כ "נשמע". וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה"נעשה" – אזי מגיעים אחר-כך ל"נשמע", אך כאשר מתחילים מ"נשמע" – אי אפשר לדעת אם יגיעו לה"נעשה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

צריכים לדעת שבשולי המעיל צריכים להיות הפעמונים

"ועשית על-שוליו רמוני תכלת וארגמן . . . ופעמוני זהב בתוכם סביב . . . ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (פרשתינו כח, לג-לה)

אע"פ שבפשטות ובחיצוניות, העבודה באופן ד"ונשמע קולו" נחותה מהעבודה ד"קול דממה דקה" – אע"פ"כ יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול:

העבודה ב"קול דממה דקה" היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא"כ העבודה ד"ונשמע קולו", אזי הרעש הגדול גופא הינו ראי' שהוא יצא מההגבלות ד"כלים", הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש"מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו" – כיון שדוקא ב"רעש" של עבודת התשובה מתבטא הבלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ"ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרבצת התורה והחזקת היהדות וכו'; ואי אפשר להסתפק בישיבה בד' אמותיו (אפילו בד' אמות של תורה) ולחכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו', אלא צריך לצאת ל"חוצה" ולמצוא שם יהודים "נדחים" ומהם "לעשות בעלי תשובה" –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לשם-מה נחוץ כ"כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים יניחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכו"ב – הנהגה שלא מצינו בה "שטורעם" בדורות הקודמים!?

והמענה ע"כ: עפ"י כל הסימנים שבסוף מס' סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמשיחא – בדרגא היותר תחתונה – "שולי המעיל"; וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה"פעמונים" – שהכניסה של סוג זה של יהודים "אל הקודש", תחת כנפי השכינה, תהיה מיוסדת באופן ד"ונשמע קולו"; ואדרבא – דוקא ב"רעש" של עבודת התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ"ל.

עוד ענין בזה:

כאשר רואים שאצל "עוברי רצונו" יש "קול המונה של רומי" – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בחדרי חדרים, אלא בפרסום ורעש הכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטורעם של הסטרא אחרא היא – "במינה ודוגמתה . . . מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא", כלומר, עי"ז שגם העבודה של "עושי רצונו" היא באופן ד"ונשמע קולו" ודוקא במקום שנמצא "קול המונה של רומי";

וזה ביא ל"מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ" – שאצל היהודים יהי' "יושבין בטח והשקט" על אדמתם, ע"י "יתקע בשופר גדול" דוקא, ע"י ה"קול מבשר מבשר ואומר" – מבשר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ה - לקו"ש חט"ז ע' 1-340)